

Arrest

nr. 64 802 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.PALMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R.LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een hindoe afkomstig uit de Indische deelstaat Punjab. In 2009 werd ingebroken in de kledingsfabriek die uw oom in Ludiana uitbaatte. Omdat u 's nachts in deze fabriek overnachtte werd u voor dit vergrijp verantwoordelijk geacht en diende de waarde van de onvreemde goederen, 190.000 roepies, te betalen. Anderhalve maand later drongen vier onbekende mannen in de fabriek binnen en bonden u geblinddoekt aan uw bed vast. Vervolgens bewerkten deze belagers uw buik met een slijpschijf. Voor ze u ernstige schade berokkenden kwam uw neef ter plekke en vluchtten uw belagers weg. Omdat u vreesde dat uw belagers zouden terugkeren deed u van deze geweldpleging geen aangifte. Zo'n maand later ontving u een drietal dreigtelefoons waarin een onbekende u te kennen gaf dat u gespaard was geworden maar dat het een volgende keer slechter met u zou aflopen. Via uw

vriendin S.K. (...), een sikhmeisje waarmee u sedert 2008 een relatie had, vernam u vervolgens dat haar broer achterhaald had dat jullie een relatie hadden. Twee keer belde haar broer u op en dreigde ermee u te vermoorden. Omdat de broer van uw vriendin politiek actief was en daarenboven goede connecties onderhield met politielui en politici deed u van deze doodsbedreigingen geen aangifte. Vanwege de moeilijkheden die u in Ludiana ondervond vluchtte u naar de deelstaat Gujarat en ging er als lasser aan de slag in het dorp Chatral. U werd er onderdak aangeboden door een viertal mannen die u er ontmoet had. Omdat u van Punjab afkomstig was, noemde dit viertal u steevast "Dawoed". Op een dag werd u door een politieman geïnformeerd dat ene "Dawoed" in de regio wegens verkrachting opgespoord werd. Deze politieman waarschuwde u dat mogelijk een aanklacht tegen u werd voorbereid waarin u als deze vermaarde misdadiger werd geïdentificeerd. Om zulks te voorkomen vluchtte u in augustus 2009 naar Delhi. Op 25 september 2009 vluchtte u van Delhi naar Italië. Negen maanden later reisde u naar België en vroeg hier op 20 oktober 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de volgende redenen.

Aangaande uw bewering dat u in Ludiana belaagd werd door vier onbekenden die aanstalten maakten om u te mishandelen en dat u vervolgens verschillende dreig telefoons ontving dient te worden opgemerkt dat u naliel om klacht in te dienen tegen deze belagers (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Zulks wijst uit dat u in India onvoldoende beroep deed op de bescherming waarin de Indische autoriteiten voorzien— temeer daar u verklaarde dat u nooit enige moeilijkheden ondervond met deze autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.2) en geen aanwijzingen aanbrengt die erop duiden dat deze bescherming u onzeggd zou worden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat deze onbekende belagers de capaciteit en de wil hebben om u op nationaal vlak te vervolgen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u aan deze belagers kan ontkomen door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen.

Wat betreft uw bewering dat u door de broer van uw vriendin opgespoord werd en dat deze u met de dood bedreigde dient te worden opgemerkt dat u naliel om tegen deze belager klacht in te dienen bij de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks wijst uit dat u in India onvoldoende beroep deed op de bescherming waarin de Indische autoriteiten voorzien. Uw verklaring dat u naliel om klacht in te dienen tegen deze belager omdat hij politiek actief was en goede contacten onderhield met politielui en politici biedt hiervoor geen afdoende verschooning (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Vermits u aangaf niet te weten voor welke politieke partij de broer van uw vriendin actief is (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en evenmin weet met welke politielui en politici deze goede contacten onderhoudt (zie gehoorverslag CGVS, p.5) dient immers te worden vastgesteld dat dit aspect van uw asielrelaas te vaag is om als geloofwaardig te worden aanzien. Bovendien brengt u geen elementen aan die erop duiden dat de broer van uw vriendin de capaciteit en de wil heeft om u op nationaal vlak te vervolgen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u aan deze belager kan ontkomen door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen.

Aangaande uw bewering dat u tijdens uw verblijf in Gujarat door een politieman gewaarschuwd werd dat u als een voortvluchtige verkrachter zou worden aangeklaagd dient te worden vastgesteld dat u uiteindelijk niet aangeklaagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zulks wijst uit dat deze waarschuwing uiteindelijk niet bewaarheid werd. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat dit door u ingeroepen asielmotief geen aanwijzing biedt dat u in India vervolging op nationaal vlak riskeert.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker benadrukt dat hem geen tegenstrijdige verklaringen, niet coherente of niet logisch opgebouwde verklaringen verweten worden. Hij meent dat de voornaamste reden waarom hem het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt is dat hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen. Volgens verzoeker is dit onmogelijk omdat de broer van zijn vriendin politiek actief is, en hem via de contacten die hij heeft elders in India ook zou kunnen vervolgen. Verzoeker is op nationaal vlak nog niet vervolgd omdat hij het land heeft verlaten voor dit kon gebeuren.

Verzoeker stelt dat hij nog zal trachten aan te tonen dat de broer van zijn vriendin wel degelijk grote invloed heeft op de autoriteiten aldaar en behoudt zich het recht voor documenten dienaangaande alsnog voor te leggen.

De Raad stelt ter zitting vast dat verzoeker in dit verband geen bijkomend bewijs neergelegd heeft.

Verder stelt verzoeker dat de motivering voor de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut niet afdoende is. Hij meent immers dat het subsidiaire beschermingsstatuut een totaal ander statuut betreft dan het statuut van vluchteling. Verzoeker is van mening dat beide statuten onderzocht en gemotiveerd dienen te worden. Hij stelt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden hoe de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) heeft onderzocht of verzoeker onder één van de drie categorieën opgesomd in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) valt. Het is verzoeker niet duidelijk waarom het subsidiaire beschermingsstatuut hem geweigerd wordt. Hij vindt de bestreden beslissing dan ook een flagrante schending van het subsidiaire beschermingsstatuut en de materiele motiveringsverplichting. Verzoeker meent dat hij tot één van de drie sub-gronden van de subsidiaire bescherming behoort die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie.

Verzoeker stelt verder nog dat hij vreest dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat Artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder moet worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS,

Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft dat hij in zijn land van herkomst nog geen problemen heeft gehad met autoriteiten of het gerecht. Verder stelt zij vast dat verzoeker nooit een aangifte heeft gedaan van de problemen die hij gehad heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft dus niet geprobeerd om bescherming te krijgen van zijn nationale autoriteiten. Verzoeker zegt dat hij dit niet deed omdat de broer van zijn vriendin contacten heeft bij de politie en in de politiek. Deze vage algemene stelling is niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst geen aanspraak kon maken op bescherming van de overheid. Verzoeker gebruikt deze verklaring ook om uit te leggen waarom hij zich niet elders in India kon vestigen om aan de vervolging van de broer van zijn vriendin te ontsnappen. Ook in dit geval toont verzoeker niet aan dat deze broer de wil en de mogelijkheid heeft om hem over de rest van het land te vervolgen. De bestreden beslissing was op dit vlak voldoende gemotiveerd, zodoende schaarde de Raad zich achter dit motief.

In verband met de motivering voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus moet vermeldt worden dat de commissaris-generaal op basis van een geheel van motieven beslist heeft om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze motieven zijn gelijklopend met die voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het feit dat ze niet nog eens uiteengezet zijn om de subsidiaire bescherming te weigeren betekent niet dat deze beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit het bovenstaande volgt dat het aangevoerde middel ongegrond is.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS